

Prelatovo pismo (24. september 2017)

“Kaj iščete?” govori Jezus mladim. Če jim pomagamo rasti v osebe zdravega in krepkega srca, bodo lahko zaslišali njegov klic: “Pridite in pogledajte.”

24. Sep. 2017

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Potem, ko sem v preteklih mesecih imel veselo priložnost, da se srečam z

mnogimi izmed vas, vam sedaj pišem z mislijo na temo naslednje škofovske sinode, ki bo v Rimu čez eno leto: “Mladi, vera in razločevanje poklicanosti”. Kot veste, je bilo apostolsko delo z mladimi zelo navzoče na nedavnem generalnem kongresu.^[1] Brez da bi se spuščal v podrobnosti, bi vas želel s temi vrsticami spodbuditi preprosto k premišljevanju o tem, kako lahko okrepimo ta prednostni vidik našega krščanskega poklica.

»Kaj iščeta?« reče Gospod Janezu in Andreju, ko se mu prvikrat približata (*Jn* 1,38). Mladost je čas iskanja; obdobje, ko v ospredje stopi vprašanje “Kaj hočem biti?”, kar za kristjana pomeni tudi: “K čemu sem *poklican*?” To je vprašanje o poklicanosti, o tem, kako odgovoriti na božjo ljubezen. »In ti, draga mladenka, dragi mladenič,« je zapisal papež Frančišek pred dvema letoma, »si kdaj v sebi začutil tisti pogled

neskončne ljubezni Boga, ki se kljub vsem tvojim grehom, omejitvam in porazom, še naprej zanaša nate in z upanjem gleda na tvoje življenje? Se zavedaš svoje vrednosti pred Bogom, ki ti je iz ljubezni dal vse?«^[2]

Danes je veliko ovir, včasih tudi precej kompleksnih, ki otežkočajo to osebno srečanje z božjo ljubeznijo; so pa tudi znaki upanja. »Ni res,« je dejal Benedikt XVI., »da mladina misli predvsem na potrošništvo in užitek. Ni res, da je materialistična in egoistična. Resnica je ravno nasprotna: mladi si želijo velikih stvari.«^[3] Ta trditev odraža življenjsko stvarnost mnogih mladih, ki hrepenijo po tem, da bi izboljšali svet, četudi se zdi, da trči ob brezbržnost številnih drugih, ki so videti "ostareli" zaradi nenehnega bombardiranja s potrošništvom, razvedrilom, neposrednostjo in plehkostjo. Lahko je tarnati nad takšnim stanjem; bolj zahtevno pa je,

če si prizadevamo biti na ravni tistih
željá po velikih stvareh, ki jih, včasih
pod krinko navidezne nebrižnosti,
hranijo v svojem srcu. Smo jih
spodobni zagreti za lepoto vere, za
življenje v razdajanju drugim?

Vsakega izmed svojih mlajših sinov
in hčera sprašujem: Ali znaš na svoje
prijatelje prenesti gorečnost za tega
Boga, ki je Lepota, Dobrota, Resnica,
edini, ki zmore potešiti hrepenenje
po sreči v njihovih srcih? In tiste, ki
nismo tako mladi po letih, si pa
prizadevamo ohranjati mladostnost
srca: Si prizadevamo razumeti
njihove težave, njihova hrepenenja?
Ali ob njih poskušamo biti mladi mi
sami?

Svetemu Jožefmariju je bilo všeč,
kako na Portugalskem rečejo
mladim: *os novos*. Ob neki
priložnosti je povedal: »Bodite vsi
zelo mladi. Obnovite se! (...) Obnoviti
se pomeni postati zopet mlad, postati
spet nov, imeti novo zmožnost

izročitve.«^[4] Da bi mnoge duše spodbudili k velikodušnim sanjam o izročitvi Bogu in drugim, je potrebno, da se vsi kristjani trudimo biti pristni pričevalci življenja, ki si iskreno prizadeva za poistovetenje z Jezusom Kristusom. Kljub našim omejitvam smo z božjo milostjo lahko sejalcu miru in veselja tam — pa naj bo to skrit kotiček ali križišče kultur —, kjer Gospod hoče, da živimo. Skušajmo ohranjati in okrepiti “mladost”, ki nam jo daje Bog.^[5] Naše vedro pričevanje o tej mladostnosti duha v drugih vselej, prej ali kasneje, pusti sled, ki se izkaže kot pomoč v njihovem življenju.

Sveti Jožefmarija je pravil — in ta misel velja za vse, ki imajo na tak ali drugačen način vpliv na vzgojo mladih —, da so starši odgovorni za devetdeset odstotkov poklica svojih otrok. Z mislijo na vse, še zlasti pa na sodelavce in na supernumerarije — ko vas obenem spodbujam k

razmisleku, ali lahko z
ustvarjalnostjo in velikodušnostjo
okrepite svojo vključenost v
izobraževalne iniciative za mladino
(šole, klube itd.) — vam predlagam,
da najprej usmerite pogled v svoj
lastni dom. Pomislite, ali so vaši
otroci lahko srečni, da pripadajo
svoji družini, ker imajo starše, ki jih
poslušajo in jih jemljejo resno, ki jih
imajo radi takšne, kakršni so; ki si
upajo skupaj z njimi zastavljati ista
vprašanja kot oni; ki jim pomagajo v
drobnih rečeh vsakdana zaznati
vrednost teh stvari, truda, ki je
potreben za vzdrževanje domačega
ognjišča; ki znajo biti do njih
zahtevni, ki se ne bojijo tega, da bi jih
postavili v stik s trpljenjem in
krhkostjo, ki sta tako navzoča v
življenju mnogih ljudi, morda
začenši z lastno družino; ki jim s
svojo pobožnostjo pomagajo, da se
dotaknejo Boga, da bi bili »duše
molitve«. Skratka, pomagajte jim k
rasti v osebe zdravega in močnega

srca, da bi mogli slišati Boga, ki vsakemu posebej, tako kot Janezu in Andreju pravi: »Pridita in bosta videla« (Jn 1,39).

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš oče,

Rim, 24. september 2017.

[1] Pastirsko pismo, 14. 2. 2017, 17, 24-28, 31.

[2] Frančišek, Sporočilo za pripravo na Svetovni dan mladih v Krakovu, 15. 8. 2015.

[3] Benedikt XVI., Govor, 25. 4. 2005.

[4] Sv. Jožefmarija, zapiski z družinskega srečanja, 19. 3. 1964.

[5] Prim. Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 79.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-24-september-2017/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-24-september-2017/) (9. Avg. 2025)